

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2054/2016
17.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Витић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Ђикановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца и ревизији тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1716/16 од 13.06.2016. године, у седници одржаној 17.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1716/16 од 13.06.2016. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1716/16 од 13.06.2016. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1801/15 од 06.04.2016. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му, на име накнаде нематеријалне штете, исплати 980.000,00 динара и то за физичке болове 180.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности 500.000,00 динара и за страх 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 152.475,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1716/16 од 13.06.2016. године, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П 1801/15 од 06.04.2016. године, па је тужена обавезана да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: за физичке болове 180.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности 400.000,00 динара и за страх 200.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 06.04.2016. године до исплате, док је у преосталом делу захтев тужиоца одбијен као неоснован и то за страх у износу од 100.000,00 динара и за душевне болове због умањења животне активности у

износу од 100.000,00 динара. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 164.000,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Такође је и тужена против наведене другостепене пресуде благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца, на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака. Међутим, тужилац је изјавио ревизију против непреиначеног дела правоснажне пресуде, па се у односу на њега, дозвољеност ревизије не испитује према наведеној одредби.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тај износ је према члану 23. став 3. Закона и изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), релевантан за оцену дозвољености ревизије у свим поступцима који су правоснажно окончани након ступања на снагу наведених измена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 25.03.2014. године, а вредност побијаног непреиначеног дела правоснажне пресуде донете 13.06.2016. године је 200.000,00 динара.

Имајући у виду да је овај имовинско-правни спор правоснажно решен 13.06.2016. године, после ступања на снагу наведених измена и допуна Закона о парничном поступку, у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, а да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке ове одлуке.

Ревизија тужене је у односу на преиначујући део побијане пресуде, дозвољена на основу цитираног члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у ванбрачној заједници са туженом, а становали су у стамбеном објекту, у власништву тужене, који се налази на .... Током ове ванбрачне заједнице, дана 21.10.2011. године, на основу службене белешке Полицијске управе у ..., а након пријаве дежурног медицинског радника болнице у ..., утврђено је да је непознато лице напало тужиоца и задало му више удараца секиром по глави, док је тужена била у кревету поред њега и видела је цео догађај. Затим је тужилац, дана 24.10.2011. године, пред полицијским службеницима изјавио да је тужена била у тоалету приликом наведеног догађаја и да ништа није видела, али да је одмах обавестила полицију. Накнадно је тужилац, дана 19.01.2013. године, полицијским службеницима пријавио да га је у ствари секиром ударила тужена, али да пријаву тада полицији није поднео против ње, зато што је почела да му прети слањем СМС порука. У извештају Полицијске управе у ... од 10.05.2013. године, наведено је да постоји основана сумња да је тужена извршила кривично дело тешке телесне повреде из члана 121. став 1. Кривичног закона, на штету тужиоца. Наредбом Основног јавног тужилаштва у ... од 18.11.2013. године, одложено је кривично гоњење осумњичене ББ из ... због наведеног кривичног дела, а решењем истог тужилаштва од 19.12.2013. године, кривична пријава Полицијске управе у ... од 10.05.2015. године која је поднета против осумњичене ББ због наведеног кривичног дела је одбачена. Ово зато што је извршила обавезу из члана 283. став 1. тачка 2. Закона о кривичном поступку, одређену наредбом Основног јавног тужилаштва у ... од 18.11.2013. године, уплатом 50.000,00 динара у корист Црвеног крста у .... Другостепени суд је закључио да је тужена тужиоцу нанела штету у вези које тражи накнаду, као и да нема других доказа и могућности за утврђивање чињенице како је дошло до повређивања тужиоца.

Медицинским вештачењима је утврђено да је, услед наведене тешке телесне повреде, тужиочева животна активност умањена за 25%. Последица наведене повреде је оштећење мозга и костију свода лобање, које се огледа у успореном и отежаном мишљењу, памћењу и концентрацији, а што је директна последица оштећења можданог ткива. Код тужиоца су и раније постојала обољења која се односе на душевне поремећаје због употребе опијата и хроничног запаљења јетре узрокованог вирусом, као и условима у којима се тужилац налазио након отпуштања из болнице, јер је путовао превозним средствима, није мировао и није имао одговарајући хигијенско-дијететски режим, те је и његова болест допринела умањењу животне активности. Тужилац је трпео физичке болове јаког интензитета у трајању два дана, средњег интензитета у трајању од две недеље и болове лаког интензитета у трајању од два месеца. Такође је трпео и страх, и то секундарни страх јаког интензитета у трајању од три дана у виду јаког страха за последице и евентуалне компликације повреда и у виду страха за ток и исход лечења, пошто је задобио тешку телесну повреду главе односно костију лобање, и с обзиром на локализацију повреда и чињеницу да је оперисан као и с обзиром на

сам начин повређивања. Трпео је и секундарни страх средњег интензитета у трајању од двадесетпет дана у виду страха за последице повређивања и за исход лечења, а након тога страх слабог интензитета још шездесет дана. Тужиочева ранија болест допринела је умањењу животне активности са 20%, док је 80% умањењу животне активности допринео поступак тужене.

Код тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев за накнаду штете због претрпљених физичких болова, док је делимично основан тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед умањења животне активности, и за претрпљени страх.

Приликом одлучивања о накнади штете, другостепени суд је правилном применом члана 192. Закона о облигационим односима, умањио износ штете за душевне болове због умањења животне активности за 20%, имајући у виду да је у том проценту тужилац допринео настанку овог вида штете.

Такође је другостепени суд правилном применом члана 200. Закона о облигационим односима одлучио о висини накнаде.

У побијаној одлуци дати су јасни и исцрпни разлози о томе због чега је основан у целисти тужбени захтев за накнаду штете за претрпљене физичке болове, а делимично и тужбени захтев за накнаду штете због душевних болова услед умањења животне активности и страха. Другостепени суд је за своју одлуку дао потпуне разлоге, које овај суд прихвата, при том правилно примењујући материјално право, па се неосновано ревизијом указује да је другостепени суд погрешно када је закључио да тужена није проузроковала штету тужиоцу. Стога су супротни наводи ревизије којима се указује на погрешно закључивање другостепеног суда, а тиме и на погрешну примену материјалног права, неосновани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић